

Sygn. akt III AUa 2179/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSO del. Anna Petri (spr.)
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. i Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o ustalenie kapitału początkowego i wysokość emerytury pomostowej

na skutek apelacji ubezpieczonego A. B.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 11 października 2016r. sygn. akt VIII U 1376/16

oddala apelację.

/-/SSA M.Żurecki /-/SSA J.Pietrzak /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2179/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony A. B. wniósł odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych:

- Oddział w S. z 3 czerwca 2016r. ponownie ustalającej kapitał początkowy,
na mocy której nie uwzględniono mu jako okresu ubezpieczenia okresu od 11 kwietnia 1978r. do 21 maja 1978r.;

- Oddział w Z. z 7 czerwca 2016r. ustalającej ostatecznie wysokość emerytury pomostowej w oparciu o zmieniony kapitał początkowy.

Ubezpieczony domagał się ostatecznie zmiany tych decyzji i uwzględnienia przy ustaleniu kapitału początkowego okresu od 11 kwietnia 1978r. do 21 maja 1978r., tj. od momentu zwolnienia go ze służby wojskowej do podjęcia dotychczasowej pracy. Oczekiwał także zaliczenia mu jako składkowego okresu nauki w (...) Szkole (...) w Z. od 1 września 1971r. do 31 maja 1974r.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań podnosząc, że po informacji uzyskanej od pracodawcy ubezpieczonego przy ustalaniu kapitału początkowego nie uwzględnił okresu przerwy w jego zatrudnieniu po odbyciu służby wojskowej od 11 kwietnia 1978r. do 21 maja 1978r., co spowodowało obniżenie wysokości współczynnika proporcjonalnego w stosunku do ustalonego poprzednią decyzją kapitałową i rzutowało na wysokość świadczenia. Wskazał także, iż okres nauki ubezpieczonego nie stanowi okresu składkowego.

Wyrokiem z dnia 11 października 2016r. Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony urodził się (...) W 2005r. złożył wniosek o ustalenie kapitału początkowego. Z kwestionariusza dotyczącego okresów składkowych i nieskładkowych wynikało, że od 1 września 1971r. do 1 czerwca 1974r.

był uczniem (...) Szkoły (...) przy Kopalni (...)

w Z.. Od 1 czerwca 1974r. do daty złożenia wniosku o ustalenie kapitału początkowego

był pracownikiem Kopalni (...) w G. z tym, że od 23 kwietnia 1976r. do 10 maja 1978r. miał odbywać służbę wojskową, a od 22 maja 1978r. miał ponownie wrócić do pracy. Prawomocną decyzją z 20 października 2008r. organ rentowy ustalił

kapitał początkowy, przyjmując do podstawy wymiaru przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych lat kalendarzowych od 1982r. do 1991r.

oraz uwzględniając 23 lata, 4 miesiące i 20 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 1 miesiąc

i 17 dni okresów nieskładkowych. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego wieku

oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł wówczas 72,93%, a kapitał początkowy - 179.587,43 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 170,08% i jest średnią arytmetyczną wskaźników z dziesięciu kolejnych lat z dwudziestu lat poprzedzających 1999r. Ustalono go w oparciu o wydane przez pracodawcę zaświadczenie o zatrudnieniu

i wynagrodzeniu. Innych danych zarobkowych organ rentowy nie posiadał.

W lutym 2016r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę pomostową i w trakcie ustalania prawa do tego świadczenia i jego wysokości - organ rentowy zwrócił się

do (...) S.A. Kopalni (...) w G. o wyjaśnienie nieścisłości pomiędzy świadectwem pracy ubezpieczonego z 1 lutego 2016r., na którym wykazano okres służby wojskowej od 23 kwietnia 1976r. do 10 maja 1978r., a książeczką wojskową, z której wynika, że służba ta trwała do 10 kwietnia 1978r. (...) wyjaśniła, że po odbyciu czynnej służby wojskowej, ubezpieczony podjął pracę w Kopalni dnia 22 maja 1978r., co wynika z jego akt osobowych. Na podstawie tej informacji zweryfikowano wartość kapitału początkowego ubezpieczonego wyłączając z okresów składkowych 11 dni, co spowodowało, że współczynnik proporcjonalny do osiągniętego

do 31 grudnia 1998r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego uległ obniżeniu

do 72,18%.

Po zakończeniu służby wojskowej ubezpieczony nie mógł podjąć pracy na Kopalni,

z uwagi na swą niezdolność do pracy - od 10 do 21 maja 1978r. był leczony w poradni chirurgicznej. Poinformowano go, że na podstawie okólnika nr 15 MGIE z 20 października 1958r. dyrektor Kopalni wyraził dnia 19 stycznia 1980r. zgodę na zaliczenie mu okresu

od 1 czerwca 1974r. do 31 lipca 1979r. do stażu pracy przepracowanego w Kopalni (...).

Z akt osobowych ubezpieczonego wynika ponadto, że ustalając prawo do świadczeń uzależnionych od stażu pracy, Kopalnia (...) nigdy nie zaliczała mu do niego okresu nauki w (...) Szkole (...). Ubezpieczony nie zawarł z Kopalnią umowy o naukę zawodu. Jego dokumentacja osobowa potwierdza zatrudnienie go na tej Kopalni od 1 czerwca 1974r.

Zdaniem Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd ten uznał, że zaistniały przesłanki do wznowienia postępowania przewidziane w art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Początkowo organ rentowy ustalił kapitał początkowy prawomocną decyzją z 20 października 2008r. Następnie 5 stycznia 2010r. odmówił ponownego ustalenia kapitału początkowego wskazując, że do stażu pracy nie można doliczyć okresu zatrudnienia bezpośrednio po odbyciu służby wojskowej, w którym ubezpieczony nie świadczył pracy. Do momentu złożenia przez ubezpieczonego wniosku o emeryturę pomostową, organ rentowy posiadał przy tym jedynie dowody, z których wynikało, że odbywał on służbę wojskową do 10 maja 1978r., a pracę podjął 22 maja 1978r. Tymczasem pismem z 28 kwietnia 2016r. (...) S.A. Oddział KWK (...) wyjaśniła, że ubezpieczony odbywał służbę wojskową do 10 kwietnia 1974r., a nie, jak przyjmowano dotąd - do 10 maja 1974r., a pracę podjął 22 maja 1974r. Przerwa wynosiła więc ponad 30 dni. Tymczasem, w świetle obowiązującego wówczas art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP (Dz. U. 1967 nr 44, poz. 220), okres zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia pracownikom, którzy po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy przy zachowaniu terminów, w których mowa w art. 106 ust. 1 lub art. 107 ust. 1, tj. 30 dni od dnia zwolnienia ze służby. Skoro ubezpieczony nie podjął zatrudnienia w tym terminie, to okres przerwy nie jest okresem składkowym, ani nieskładkowym. Bez znaczenia pozostają przy tym okoliczności związane z przekroczeniem tego terminu. Przepis art. 108 ustawy uzależniał zaliczenie przerwy od daty podjęcia pracy, a nie od dnia zgłoszenia gotowości do pracy. W związku z tym, Sąd I instancji uznał za niezasadne żądanie zaliczenia przerwy w zatrudnieniu do okresów składkowych. Skoro zatem okresy składkowe uległy obniżeniu, to obniżeniu musiał ulec też współczynnik proporcjonalny określony w punkcie 3 zaskarżonej decyzji. Ustalono go zgodnie z treścią art. 174 ust. 8 ustawy emerytalno-rentowej.

Sąd Okręgowy nie zaliczył także do stażu ubezpieczeniowego okresu jego nauki w (...) Szkole (...). Opierając się na treści art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że okres ten nie stanowi okresu składkowego - okresu zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed 1 stycznia 1975r. Obowiązywała wówczas ustawa z dnia 2 lipca 1958r. o nauce zawodu, przyuczania do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. nr 45, poz. 226 ze zm.) w brzmieniu nadanym przez ustawę z 15 lipca 1961r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania. Skoro ubezpieczony nie przedstawił umowy o pracę zawartej z zakładem pracy podczas nauki w zasadniczej szkole górniczej, to jego praktyczna nauka zawodu w tym czasie nie stanowi okresu zatrudnienia młodocianych. Obowiązek praktycznej nauki zawodu nie stanowił w tej sytuacji o jego zatrudnieniu, a praktyki zawodowe odbywały się na podstawie umów zawartych między szkołą, a zakładem pracy. Ubezpieczony w czasie nauki w szkole nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę, a jedynie stypendium, a pracodawca nie zaliczył mu tego okresu do okresu zatrudnienia.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd I instancji oddalił odwołania, jako bezpodstawne, zarówno w zakresie zaliczenia do okresu składkowego okresu nauki w zasadniczej szkole górniczej, jak i przerwy w zatrudnieniu po odbyciu służby wojskowej.

Apelację od tego wyroku wniósł ubezpieczony.

Apelujący zaskarżył wyrok w całości, domagając się jego zmiany i uwzględnienia odwołań oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego - art. 174 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 106 ust. 1 oraz art. 108 ust. 1 i 3 ustawy z 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej w brzmieniu obowiązującym w 1974r., poprzez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że:

- organ rentowy nie zaliczył do ustalenia wartości kapitału początkowego ubezpieczonego okresu od 11 kwietnia 1978r. do 21 maja 1978r., albowiem ubezpieczony nie podjął pracy w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby wojskowej, podczas, gdy przepis art. 106 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej stanowił, że zwolniony ze służby wojskowej pracownik winien był w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosić swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia, a tym samym, w świetle tego przepisu nie było konieczne faktyczne podjęcie pracy, lecz samo zgłoszenie powrotu do niej w celu podjęcia zatrudnienia, co też ubezpieczony uczynił,

- do spełnienia warunków, o których stanowi art. 108 ust 1 i 3 ustawy z 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej nie znajduje zastosowania art. 106 ust. 1 in fine tej ustawy,

2. naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędną wykładnię zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wywiedzenie z przeprowadzonych dowodów nieprawidłowych wniosków, co w konsekwencji doprowadziło do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą w szczególności na przyjęciu, że ubezpieczony

nie zgłosił powrotu do pracy w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby, podczas, gdy w jego aktach osobowych znajduje się zaświadczenie lekarskie stwierdzające, że od 10 do 21 maja 1978r. był niezdolny do pracy ze względu na leczenie, a więc zgłosił pracodawcy swój powrót do pracy, skoro złożył mu to zaświadczenie lekarskie.

W ocenie apelującego, zaskarżony wyrok oparty został na błędnej wykładni przepisów art. 106 ust. 1 oraz art. 108 ust 1 i 3 ustawy z 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej w brzmieniu obowiązującym w 1974r. Wbrew treści

art. 106 ust. 1 tej ustawy, Sąd I instancji nie zaliczył ubezpieczonemu okresu służby wojskowej do okresu zatrudnienia, pomimo, że niepodjęcie przez niego pracy w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby wynikało z przyczyn niezależnych od niego, tj. z powodu korzystania ze zwolnienia lekarskiego, choć w tym czasie zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia go, co ma decydujące znaczenie.

Apelujący podkreślił, iż przy nieprawidłowej interpretacji przyjętej w zaskarżonym wyroku, pracownik z jednej strony, na mocy art. 106 ust. 1 powołanej ustawy, mimo uchybienia terminowi, zachował przewidziany w nim przywilej dalszego zatrudnienia,

a z drugiej strony, stosownie do art. 108 ust. 3 tej ustawy, traciłby prawo zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu zatrudnienia. Tymczasem ubezpieczony spełnił przesłanki,

o jakich mowa w powołanych regulacjach. Zakończył służbę wojskową w dniu 10 kwietnia 1974r. Składając swemu pracodawcy zaświadczenie lekarskiego wskazujące na leczenie

w poradni od 10 do 21 maja 1974r. - tym samym zgłosił swój powrót do zakładu pracy w terminie 30 dni od zwolnienia ze służby, chcąc w ten sposób usprawiedliwić mu

swą nieobecność. W świetle powołanych przepisów, nie musiał faktycznie podjąć zatrudnienia, a wystarczyło zgłoszenie takiej gotowości. Skoro w tej sytuacji, ubezpieczony z przyczyn od siebie niezależnych, nie podjął zatrudnienia do 22 maja 1974r., to po myśli wyżej przywołanych przepisów art. 108 ust. 3 w związku z art. 106 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, przyjęc należało, że zachował on terminy, o jakich one stanowią. W tej sytuacji, zdaniem apelującego, okres od 10 do 21 maja 1974r. powinien być wzięty pod uwagę przy obliczaniu kapitału początkowego, jak to miało miejsce w przypadku pierwotnej decyzji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i w pełni podziela dokonaną na ich podstawie ostateczną ocenę prawną zasadności odwołania ubezpieczonego. Oznacza to, iż zbędne jest ich ponowne szczegółowe przywoływanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (tak wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998r.; I PKN 339/98; OSNAPiUS z 1999r., z. 24, poz. 776).

Podstawę prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia stanowił prawidłowo powołany na wstępie przez Sąd I instancji art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną. Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 10 lutego 2017r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017r., poz. 715), która weszła w życie w dniu 18 kwietnia 2017r., do postępowań niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy należy stosować jej przepisy w brzmieniu nadanym tą ustawą. Oznacza to, że w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy był zobligowany stosować już przepis art. 114 ustawy emerytalnej w nowym brzmieniu. Z mocy art. 114 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Z mocy art. 114 ust. 1e pkt 2, uchylenie lub zmiana decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1 nie może nastąpić, jeżeli od dnia jej wydania upłynął okres 5 lat. Stosownie do art. 114 ust. 1f ustawy, przepisu ust. 1e, przewidującego takie ograniczenie czasowe, nie stosuje się, jeżeli:

1. w wyniku uchylenia lub zmiany decyzji z przyczyn określonych w ust. 1 osoba zainteresowana nabędzie prawo do świadczenia lub świadczenie w wyższej wysokości;
2. uchyleniu lub zmianie podlega decyzja o ustaleniu kapitału początkowego, który nie został uwzględniony do obliczania wysokości emerytury ustalonej prawomocną decyzją.

Zauważyć należy, iż pomimo nieco odmiennej, niż dotychczas, redakcji aktualnego przepisu art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, jego treść normatywna pozostała niezmienną w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy. Stąd też, aktualna pozostaje teza Sądu I instancji, zgodnie z którą zachodziły podstawy do wznowienia postępowania przez organ rentowy. Po uprawomocnieniu się pierwszej decyzji ustalającej kapitał początkowy ubezpieczonego z dnia 20 października 2008r., w piśmie z dnia 28 kwietnia 2016r. KWK (...) w G. poinformowała organ rentowy pismem z 28 kwietnia 2016r., że jak wynika z akt osobowych, ubezpieczony podjął pracę po zakończeniu służby wojskowej dopiero w dniu 22 maja 1978r., co potwierdzało także zaświadczenie lekarskie, wskazujące na odzyskanie przez niego z tym dniem zdolności do pracy. Tym samym, ujawniono wówczas nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej

decyzji, które mają wpływ na wysokość kapitału początkowego. W pierwotnej decyzji ustalającej kapitał początkowy przyjęto bowiem, że ubezpieczony nie pozostawał w zatrudnieniu po zakończeniu służby wojskowej: od 11 kwietnia do 10 maja 1978r. (nie, jak przyjmuje apelujący od 11 maja 1978r.), podczas, gdy przerwa ta faktycznie trwała od 11 kwietnia 1978r. do 21 maja 1978r., jak przyjęto już w zaskarżonej decyzji kapitałowej. Okoliczność ta spowodowała obniżenie współczynnika proporcjonalnego z 72,93% na 72,18%, a co za tym idzie, obniżenie wysokości kapitału początkowego ze 179.587,43 zł do 179.127,63 zł.

Stosownie do art. 114 ust. 1e w związku z art. 114 ust. 1f pkt 2 ustawy emerytalnej, zmiana prawomocnej decyzji o ustaleniu kapitału początkowego mogła nastąpić pomimo upływu 5 lat od jej wydania w dniu 20 października 2008r., ponieważ ustalony pierwotnie kapitał początkowy nie został dotąd uwzględniony do obliczania wysokości emerytury ustalonej prawomocną decyzją. Miał on bowiem zastosowanie jedynie do obliczenia emerytury pomostowej ustalonej decyzją zaliczkową z dnia 12 kwietnia 2016r. Taki charakter decyzji wynikał właśnie z faktu prowadzenia postępowania wyjaśniającego z KWK (...)

w G. w związku z wątpliwościami, jakie pojawiły się na tle daty powrotu ubezpieczonego do pracy po zakończeniu służby wojskowej. Z istoty rzeczy, decyzja

o charakterze zaliczkowym podlega zmianie i nie stanowi prawomocnej decyzji, którą ustalono już definitywnie wysokość emerytury pomostowej. Stąd też, w świetle stosowanego a contrario art. 114 ust. 1f pkt 2, jej wydanie nie stanowi przeszkody do późniejszej zmiany

decyzji kapitałowej, choć została uwzględniona przy obliczaniu wysokości świadczenia ubezpieczonego, ale jedynie w decyzji zaliczkowej.

Podnieść przy tym wypada, że redakcja powołanej wyżej regulacji wskazuje na to,

iż przepis art. 114 ust. 1f pkt 2 ustawy emerytalnej jest przepisem szczególnym w stosunku

do art. 114 ust. 1f pkt 1, który w tym wypadku nie ma zastosowania. Oznacza to,

że po upływie 5 lat od wydania prawomocnej decyzji o ustaleniu kapitału początkowego, możliwa jest jej zmiana, gdy dotąd kapitał ten nie został uwzględniony do obliczania wysokości emerytury prawomocną decyzją. Ma to zatem miejsce także wówczas,

gdy na skutek tego, ubezpieczony nabeździe prawo do emerytury w niższej wysokości,

niż ta, jaką by przyjęto w oparciu o pierwotnie ustalony kapitał początkowy. Momentem końcowym do dokonania takich zmian w kapitale początkowym po upływie okresów przewidzianych w art. 114 ust. 1e ustawy emerytalnej jest bowiem wydanie prawomocnej decyzji ustalającej wysokość emerytury.

Co się natomiast tyczy meritum sporu, to zarówno Sąd I instancji, jak i apelujący, całkowicie błędnie powołują się na przepisy ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 1967 nr 44, poz. 220 z późn. zm.) w odniesieniu

do możliwości zaliczenia ubezpieczonemu do okresu zatrudnienia przerwy pomiędzy zakończeniem służby wojskowej, a podjęciem pracy u dotychczasowego pracodawcy.

W świetle art. 108 ust. 1 tej ustawy, w brzmieniu obowiązującym w okresie odbywania

przez ubezpieczonego służby wojskowej od 23 kwietnia 1976r. do 10 kwietnia 1978r.,

czas odbywania zasadniczej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli

po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Stosownie do art. 108 ust. 3 tej ustawy, warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub art. 107 ust. 1. Natomiast przepis art.

106 ust. 1 tej ustawy stanowił wówczas, iż zakład pracy, który zatrudnił pracownika w dniu powołania

do zasadniczej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy

oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Niezachowanie tego terminu powoduje wygaśnięcie stosunku pracy, chyba, że niezachowanie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

Zarówno uwadze apelującego, jak i Sądu I instancji uszła okoliczność, iż jak jednoznacznie wynika z brzmienia powołanych regulacji, na ich podstawie zaliczeniu do okresu zatrudnienia podlega jedynie okres służby wojskowej. Znalazły one zastosowanie we wszystkich decyzjach kapitałowych i emerytalnych ubezpieczonego. W jego kartach przebiegu zatrudnienia cały okres służby wojskowej od początku był mu zaliczany, jako składkowy. Oznacza to, iż zarówno pracodawca ubezpieczonego, jak i organ rentowy uznali, że po myśli powołanego wyżej art. 106 ust. 1 ustawy, ubezpieczony zgłosił swój powrót do pracy w celu podjęcia zatrudnienia w ciągu 30 dni od zwolnienia go ze służby lub też, że nie zgłosił go w tym terminie z przyczyn od niego niezależnych. Skoro jednak, w oparciu o powołane regulacje, cały okres służby wojskowej został ubezpieczonemu zaliczony do okresu zatrudnienia i organ rentowy nigdy tego nie kwestionował, przeto dalsze rozważania apelującego w tym przedmiocie nie mają żadnego znaczenia.

Istotę sporu stanowi tymczasem zaliczenie ubezpieczonemu do okresu zatrudnienia przerwy pomiędzy zakończeniem służby wojskowej 10 kwietnia 1978r., a podjęciem pracy u dotychczasowego pracodawcy z dniem 22 maja 1978r. Wbrew wywodom Sądu I instancji i apelującego, na możliwość dokonania takiego zaliczenia nie ma żadnego wpływu fakt, czy ubezpieczony w terminie zgłosił swój powrót do pracy, czy też nie, i z jakich ewentualnie przyczyn. Okres owej przerwy nie stanowi bowiem ani żadnego z enumeratywnie wyliczonych w art. 6 i 7 ustawy emerytalnej okresów składkowych, ani też nieskładkowych. Takie stanowisko wyraził już Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20 października 2005r. (III AUa 1336/04; OSA 2006/5/14) wskazując, iż przepisy ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej nie stanowią podstawy prawnej do zaliczenia okresu przerwy między ukończeniem służby wojskowej, a ponownym podjęciem pracy, jako okresu składkowego w myśl przepisów ubezpieczeniowych. Przepisy te stanowią bowiem o zaliczeniu do okresu zatrudnienia jedynie okresu odbywania czynnej służby wojskowej, a nie przerwy po niej. Tym samym, trafna jest ostateczna konkluzja organu orzekającego, iż organ rentowy miał pełne podstawy ku temu, by okresu owej przerwy od 11 kwietnia 1978r. do 21 maja 1978r. nie uwzględnić mu przy obliczaniu stażu ubezpieczeniowego.

W tym miejscu podkreślić wypada, iż prawomocną decyzją z dnia 18 grudnia 2008r. odmówiono już ubezpieczonemu ponownego ustalenia kapitału początkowego na jego wniosek z dnia 5 listopada 2011r. o zaliczenie mu, jako składkowego, okresu przerwy po odbyciu służby wojskowej od 11 kwietnia 1978r. do 10 maja 1978r. Brak obecnie jakichkolwiek podstaw do dokonywania zmiany na korzyść ubezpieczonego w tym zakresie. Ujawnienie nowych okoliczności dało tymczasem podstawę organowi rentowemu do zwiększenia okresu tej przerwy w zatrudnieniu do 21 maja 1978r.

Apelacja ubezpieczonego nie zawiera zarzutów odnoszących się do prawidłowej oceny dokonanej przez Sąd I instancji, zgodnie z którą okres nauki ubezpieczonego w (...) Szkole (...) nie stanowi okresu składkowego. Po myśli przytoczonego przez organ orzekający art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy emerytalnej, za okres składkowy należy uznać przypadający przed dniem 15 listopada 1991r. okres zatrudnienia młodocianego ubezpieczonego na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975r., a to art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1958r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz wstępnym stażu pracy (Dz. U. nr 45, poz. 226 z późn. zm.). Stanowi on, że zakład pracy, przyjmując młodocianego na naukę zawodu w celu przyuczenia do określonej pracy oraz odbycia wstępnego stażu pracy, jest obowiązany zawrzeć z nim na piśmie umowę określającą zawód albo rodzaj pracy, w jakim młodociany będzie szkolony, czas trwania nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy lub wstępnego stażu pracy oraz zasadnicze obowiązki i uprawnienia młodocianego. Ubezpieczony nie kwestionował faktu, iż w jego przypadku, taka umowa nie stanowiła podstawy nauki zawodu odbywanej

w spornym okresie. Koresponduje to ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z 11 lutego 1999r. (II UK 462/98), zgodnie z którym status prawny ucznia, który odbywał zajęcia praktyczne w ramach umowy o naukę w przyzakładowej szkole górniczej, nie pozwala na uznanie okresu tej nauki za składkowy okres zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975r.

Tym samym, na pełną aprobatę zasługuje ostateczna konkluzja Sądu I instancji, że ani okres przerwy po odbyciu służby wojskowej, a przed powrotem do pracy, ani też okres nauki w Zawodowej Szkole Górniczej, nie mogły zostać ubezpieczonemu zaliczone do okresów zatrudnienia uwzględnianych przy ustalaniu jego kapitału początkowego, a co za tym idzie - wysokości emerytury pomostowej.

Mając powyższe na względzie, na mocy art. 385 k.p.c., należało oddalić apelację ubezpieczonego, jako bezzasadną.

/-/SSA M.Żurecki /-/SSA J.Pietrzak /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR